

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Ratio eorum, quæ in hoc Dialogo tractantur. Capvt XXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

longè speciosissimam beatissimæ Matris Be-
 in pâno acu pictam: eiusque imaginis pallium
 intrinsecus plane rubicundum ac purpureum
 erat, vario ac peregrino opere intextum, cuius
 modi barbaricarij conficiunt, ad spectu reueren-
 tissimum: spatium verò à Fratre relicto
 instar niuis candidum erat. Vehemens igitur
 fratrem illum cœpit admiratio, eoque visu de-
 lectabatur, attentè considerans num opus ab-
 soluerent. Primò igitur spatium complere ag-
 gressi sunt, dicebantq; Fratri: En vt increfuit.
 Atque ecce vidit eos imaginem penitus absol-
 uere. Vnus autem ex eis acum cum filo accipiens,
 in fronte pallij transuersim duxit duas lineas
 flexuosas mirò artificio, oculos ingenti volo-
 pte afficientes, ipsamq; sacratissimæ Virginis
 imaginem mirificè ornantes. Inter hæc ad se re-
 rediens, planè intellexit, nec quicquam ar-
 gere voluit, collatum illi esse, vt vacuum illud
 spatium ac spiritalem imaginem perficeret,
 quod tam longa intercedente mora denegatum
 illi fuerat. Ita enim assuetus erat, vt alia quæ-
 que præcedentia ferè ad eundem aut consimilem
 ipsi modum diuinitus reuelarentur. Deinde
 de facto mane, extremam Operi manum im-
 posuit.

*Ratio eorum, quæ in hac Dialogo tra-
 ctantur.*

CAPVT XXVII.

QVIDAM instituti siue ordinis Domini-
 cani, quodam tempore post nocturnas
 Preces

Preces coram imagine Crucifixi medullitè
conquerebatur Domino, quod illius passionè
non sine magna acerbitate & tædio mente per-
tractare posset. Nanq; ad id vsq; temporis non
parum hoc morbo laborauerat. Sub hac au-
tem pia querimonia præter morem extra sese
raptus est, perspicueq; fulgoris instar lux quæ-
dam illum irradians, huiusmodi admonitio-
ne instituit: Centies quotidie humum exoscu-
laberis, & ad singulas deosculaciones peculiari-
bus vtere Meditationibus Passionis meæ, & ad
ipsas meditationes habebis adiunctas Preces
seu adspiraciones certas: itemq; quaslibet per-
pessiones meas spiritaliter tuo affiges animo,
paratus easdem mea causa sustinere, atque in
ijsdem me imitari, quatenus tua feret facultas.
Hoc illustratus lumine, cùm numerare vellet
iam dictas Meditationes, non nisi nonaginta
reperit. Itaque has ad Dominum Preces fudit:
Pijssime DEVS, centum te Meditationes ex-
prehisse scio, nec tamen nisi XC. se mihi offerūt.
Tum illa aliæ decem declaratæ sunt, quas iam
ante in domo (vt vocant) Capitulari absolue-
rat, priusquam pro sua consuetudine misera-
bilem Domini IESV ad Caluariæ montem e-
gressionem quadam similitudine celebrasset,
& sub eandem Crucifixi imaginem peruenisset.
Tum verò perspicuè animaduertit, centum has
Meditationes Christi passionem & mortem a-
cerbissimam ab initio ad finem vsque perquã
commode complecti. Vbi igitur in his ita vt e-
rat edoctus, sese excitare cœpit, prior durities
versa illi est in gratissimam suauitatem. Opta-
bat autem, vt si quis alius eadem fortassis erga
Domini-

Modus me-
ditandi non
inutilis.

OTV
45

Dominicæ Passionis, in qua tota hominibus
 lus consistit, per Meditationem in se amari-
 dinem ac sterilitatem experiretur, ipse quoque
 remedium acciperet, sese in iisdem exercere
 Meditationibus, nec desistendo, donec sim-
 gratia potiretur. Atque hac ex causa Medita-
 ones illas inscripta redegit sermone vulgari
 siue Germanico, quo etiam illi diuinitus erat
 reuelata. Postmodum multiplices ac luculen-
 tæ præstabantur ei Diuinæ veritatis adfor-
 mationes & influxus, quorum ex illi occasio fal-
 re: cœpitque familiariter & amanter cum
 terna Sapientia colloqui. Neque id tamen col-
 loquio quodam corporeo, siue per responsio-
 nes imaginarias fiebat: sed meditandò in lumi-
 ne Diuinarum Scripturarum, quarum vocis
 prorsus fallere non norunt: ita ut responsa huius-
 iusmodi aut ex ipsius æternæ Sapientiæ in E-
 angelio loquentis ore, aut ex præcipuis Ecclē-
 siæ Doctoribus extracta sint, vbi vel eisdem
 verbis, vel eodem sensu loquuti sunt, aut eue-
 nientia aliquam expressere sententiam veritati
 consentientem, quæ nihil à Diuinorum sensu
 vel mente Scriptorum, quorum ore locuta est
 æterna Sapientia, discordet. Quæ autem su-
 perius commemoratæ sunt visiones, non con-
 tingerent modo corporeo, sed solummodo ex-
 pressæ quædam sunt similitudines. Porrò re-
 sponsiones illas de plañctu gloriosæ Virginis
 partim ex sensu dictorum Diui Bernardi mu-
 tuatus est, quas etiam ea de causa in Dialo-
 gum inclusit, vt sic earum lectio plausibilior
 non quo ipse earum præcipuus sit author, aut
 suo Marte eas confecerit, sed vt sit omnibus
 quæ

Quale fuerit
 colloquium
 Ministri cum
 æterna sapi-
 entia.

Visiones iam
 dictæ vt con-
 tingerint.

quædam generalis proposita institutio, vnde
 & ipse & cæteri omnes, pro se quisque quod
 cuique sit accommodum, hauriat. Facit nimi-
 rum ita vt decet eum qui alios docere velit. O-
 mnium personam induit, modò peccatoris, a-
 liàs perfecti & iusti hominis verbis vitur, nõ-
 nunquam animæ DEVM amantis speciem præ-
 se fert, prout materiæ ratio poscere videtur:
 in his omnibus Ministri cum æterna Sapien-
 tia colloquentis nomen vsurpans. Pleraque
 omnia ad virtutes spectant, multa etiam in
 doctrinæ forma proponuntur, ex quibus Le-
 ctor studiosus pie precandi materiam sibi con-
 ficere debet. Sensa quidem huius libri sim-
 plicia sunt, verba ipsa simpliciora: vtpote
 quæ ex anima simplici profecta sunt, & rudi-
 bus ac simplicibus elaborata, qui necdum vi-
 tijs omninò mortui sint. Accidit autem postea-
 quam idem Frater triplex illud argumentum
 seu triplicem materiam, puta de passione
 CHRISTI, & reliqua omnia scribere inchoâ-
 rat, atq; ad id vsq; loci peruenerat, vbi de cor-
 dis compunctione fit sermo in hunc modum:
 Agè nunc anima mea, &c. vt non nihil hæreret
 ac distineretur. Ceterùm die quadam media in
 suam se sedem reponens, ac leuiter obdormiẽs,
 dilucidè sibi videre visus est duos quosdã cul-
 pabiles coram ipso assidere monachos, eosq; se-
 durius obiurgare, quod illie ociosi sine aliqua
 exercitatione desiderent. Significatum est autè
 illi, vt filum per acum ipsi in manus datã, tra-
 heret. Idem autè filũ triplex erat, cuius duo li-
 namenta per exigua erãt, tertiu paulo crassius,
 Cũq; hæc tria simul cõtortere veller, res incõ-
 modè

Alia visio
 Ministris.

Vidit Iesum
 sibi astantem

modè cedebat. Atque ad dexteram sibi ad
 vidit Dominum Iesum tanquam à colum
 solutum, adeoq; benigno & paterno adspice
 vt ipsum crederet suum fortassis esse genitorem
 Animaduertit autem corpus eius naturale
 admodum præ se ferre colorem, non planè
 didum, sed ex albo & rubicundo benè compo
 ratum, qui est color præcipuè naturalis: idcirco
 que corpus eius totum vulneribus sanguin
 lentis & recentibus confectum: alijs quide
 rotundis, alijs angulosis, quibusdam oblong
 valde, ita vt flagellis attrictatis fuisset. Atq;
 hunc in modum tam amicabili specie coram
 ipso assistente Domino, eamq; suauiter adspice
 stante, leuatas ille manus suas sursum deorsum
 duxit & admonuit ad cruentas plagas e
 moxq; ante dicta linamenta celerrimè con
 xit. Hinc verò id illi datū est intelligere, quom
 cœptum posset & deberet absoluere opus, De
 umquè purpureo suo vestimento ex ipsis vul
 neribus eleganter effecto eos omnes cum pete
 ni decore circumdaturum, qui suas Horas
 iisdem modò transigant & expendant. Obiter
 hinc admonendus est Lector, vt meminerit, quod
 admodum permultum interest, si quis suis au
 ribus suauem alicuius instrumenti Musici con
 centum hauriat, atque si aliorum duntaxat re
 latu percipiat: ita etiam longè distare ea verba
 quæ in mera gratia suscipiantur, atque ex viu
 do corde manantia viua voce exprimantur, ab
 illis ipsis verbis in membrana exaratis, præter
 tim Germanico idiomate. Eo ipso namque per
 ne tepestunt ac flaccescunt, perindè vt rosa
 suo fructu detracta. Amittunt enim feruorem
 gratiam

visio præce
 dens quid
 designauit.

Admonitio.

gratiam & voluptatem suam, corda hominum
 potissimum afficientem ac permouentem: sic
 que velut arida frigidis cordibus excipiuntur.
 Nulla sanè vnquam chorda aded fuit tinnula
 aut suavis, quæ non gratiam perdiderit suam
 ducta per lignum torridum. Linguam iucun-
 dam & hilarem cor amoris expers non magis
 capit, quam Germanus Gallum. Eam ob rem
 studiosus Lector dulcium harum Institutio-
 num à suo fonte longius abductos riuulos per-
 sequatur, vt in sua eos discat contemplari ori-
 gine, vbi vitales ac mirum in modum elegan-
 tes fuere, in ipso videlicet præsentis gratiæ in-
 fluxu, qui etiam extincta potuisset animare pe-
 ctora: Et quisquis hac ratione scripta hæcerit
 intuitus, vix ea perlegere poterit, quin animo
 medullitùs permoueatur siue ad amorem fer-
 uentem, siue ad nouam lucem, siue ad Dei an-
 helum desiderium, siue ad peccati detestatio-
 nem & nauseam, siue denique ad aliquam
 spiritalem appetitionem vel deside-
 rium, per quæ anima in gra-
 tia renouatur:

(:)

L

D. HENR

OTV
45